

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่หกสิบสาม

เหนือกว่าแผนภูมิของมิลเลอร์: อิสลาม การพิพากษาใต้สวน และการทดสอบครั้งสุดท้าย

Jeff Pippenger

2024-01-27

เราได้รับแจ้งว่า “พระเจ้าทรงชี้้นำความคิดจิตใจของวิลเลียม มิลเลอร์ไปสู่คำพยากรณ์ทั้งหลาย และประทานความสว่างอันยิ่งใหญ่แก่เขาเกี่ยวกับพระธรรมวิวรณ์” มิลเลอร์ถูกขัดขวางโดยประวัติศาสตร์ในยุคที่เขาถูกยกขึ้นมา “ไม่ให้ความเข้าใจ “ความสว่างอันยิ่งใหญ่” ซึ่งอยู่ในวิวรณ์บทที่สิบสอง สิบสาม สิบหก สิบเจ็ด และสิบแปด เพราะบทเหล่านั้นชี้ระบุถึงงานของอาณาจักรเชิงพยากรณ์ต่าง ๆ ซึ่งเขาไม่อาจมองเห็นได้จากจุดยืนทางประวัติศาสตร์ของเขาเอง।

ความสว่างที่ได้ประทานแก่ Miller ในพระธรรมวิวรณ์คือเรื่องคริสตจักรทั้งหลาย ตราทั้งหลาย และแตรทั้งหลาย และแตรสามใบสุดท้ายซึ่งถูกระบุว่าเป็น “ริบตี” สามประการนั้น ได้รับการแทนไว้บนแผ่นจารึกสองแผ่นของฮาบากุก “ความสว่างยิ่งใหญ่” ที่ได้ประทานแก่ Miller ในพระธรรมวิวรณ์นั้นเกี่ยวข้องกับบทบาทของอิสลามในคำพยากรณ์พระคัมภีร์ กระนั้น แม้แต่ “ความสว่างยิ่งใหญ่” นั้นก็ยังถูกจำกัดโดยบริบททางประวัติศาสตร์ของเขาเอง

“คริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งเอเชียคือประวัติศาสตร์ของคริสตจักรของพระคริสต์ในลักษณะทั้งเจ็ดของเธอ ตลอดความคดเคี้ยวและการผันแปรทั้งสิ้นของเธอ ตลอดความรุ่งเรืองและความทุกข์ยากทั้งสิ้นของเธอ ตั้งแต่สมัยของอัครทูตลงมาถึงที่สุดปลายของโลก ตราทั้งเจ็ดคือประวัติศาสตร์แห่งกิจการทั้งหลายของ านาจและกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกที่กระทำต่อคริสตจักร และการทรงพิพากษาคุ่มครองประชากรของพระองค์โดยพระเจ้าในช่วงเวลาเดียวกัน แตรทั้งเจ็ดคือประวัติศาสตร์แห่งการพิพากษาอันจำเพาะและหนักหน่วงเจ็ดประการซึ่งถูกส่งลงมายังโลก หรืออาณาจักรโรมัน และชั้นทั้งเจ็ดคือภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดซึ่งถูกส่งลงมายังโรมของพระสันตะปาปา ท่ามกลางสิ่งเหล่านี้ยังมีเหตุการณ์อื่นอีกมากมาย สอดประสานอยู่ดลำน้าสาขาทั้งหลาย และเต็มเต็มมหานทีแห่งคำพยากรณ์ จนกระทั่งทั้งสิ้นไปสิ้นสุดพาเราเข้าสู่มหาสมุทรแห่งนิรันดร”

“สำหรับข้าพเจ้า นี่คือเค้าโครงแห่งคำพยากรณ์ของยอห์นในพระธรรมวิวรณ์ และผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเข้าใจพระธรรมเล่มนี้ ผู้นั้นจำเป็นต้องมีความรู้โดยถ่องแท้ในส่วนอื่น ๆ ของพระวจนะของพระเจ้า ภาพพจน์และอุปมาอุปไมยที่ใช้ในคำพยากรณ์นี้ มิได้มีคำอธิบายทั้งหมดอยู่ในพระธรรมเล่มเดียวกัน หากแต่ต้องค้นหาในบรรดาผู้เผยพระวจนะอื่น ๆ และได้รับการอธิบายในพระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ เพราะฉะนั้น จึงเป็นที่ประจักษ์ว่าพระเจ้าทรงมุ่งหมายให้มีการศึกษาพระวจนะทั้งหมด แม้เพื่อจะให้ได้มาซึ่งความรู้ที่ชัดเจนในส่วนใดส่วนหนึ่งก็ตาม” William Miller, Miller’s Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

พึงสังเกตว่า มิลเลอร์เข้าใจภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายว่าเป็นการพิพากษาทั้งเจ็ดที่มีต่อโรมของสันตะปาปา เขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าโรมของสันตะปาปาได้รับบาดเจ็บจนกระทั่งจะได้รับการรักษาให้หาย เขารู้แต่เจ็ดประการเป็น

“ประวัติศาสตร์ของการพิพากษาเจ็ดประการอันเฉพาะเจาะจงและหนักหน่วงที่ถูกส่งลงมายังโลก หรืออาณาจักรโรมัน”

แต่ไม่สามารถตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างอาณาจักรของโรมนอกศาสนากับโรมของสันตะปาปาได้ ดังนั้น

ความสามารถของเขาในการมองเห็นความแตกต่างระหว่างตรัสีประการแรกกับตรัสามประการสุดท้ายจึงมีจำกัด

มิลเลอร์ไม่สามารถตระหนักได้ว่า การพิพากษาทั้งหลายที่นำมาสู่กรุงโรมนั้น เป็นการตอบสนองของพระเจ้าต่อการบังคับถือวันอาทิตย์ เพราะพวกมิลเลอร์ไรต์ในประวัติศาสตร์ของพวกเขายังคงนมัสการในวันอาทิตย์อยู่ มิลเลอร์ถูกต้องในการตระหนักว่า ตรัสีทั้งหลายนั้นเป็นการพิพากษาต่อกรุงโรม แต่เหตุผลเฉพาะที่การพิพากษาเหล่านั้นถูกนำมา และความแตกต่างระหว่างตรัสีประการแรกกับตรัสามประการสุดท้ายนั้น มีอยู่อย่างจำกัด หรือแทบไม่มีเลย ภายใต้มุมมองที่จำกัดนั้น "อัญมณี" แห่งวิบัติทั้งสามของอิสลามก็ยังคงถูกรวมไว้บนแผนภูมิทั้งหลายที่ได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า และไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง

ความหยิ่งรู้ที่ได้รับการส่องสว่างทำให้นักศึกษาคำพยากรณ์ที่ "มีปัญญา" สามารถตระหนักได้ว่า พระเจ้าไม่เพียงทรงดลใจบุคคลบริสุทธิ์ผู้เขียนพระคัมภีร์เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงกำกับควบคุมงานของผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ด้วย และพระองค์ยังตรัสไว้อย่างเจาะจงว่า พระองค์ทรงใช้การทรงดูแลโดยพระเจ้าในลักษณะเดียวกันนั้นในการจัดทำแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองฉบับด้วย.

"อัญมณี" ของมิลเลอร์เกี่ยวกับตรัสีไบที่ห้า ที่หก และที่เจ็ด (อิสลาม) สองประกายเจ็ดลำยังขึ้นสืบเท่าในวาระสุดท้าย เพราะมันชี้ให้เห็นหัวข้อของเสียงร้องเที่ยงคืนขั้นสุดท้าย หัวข้อของเสียงร้องเที่ยงคืนในประวัติศาสตร์มิลเลอร์ไรต์คือวันที่แห่งการสิ้นสุดของช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ และในความหมายนี้ ข่าวสาร "เสียงร้องเที่ยงคืน" แห่งวาระสุดท้าย (ซึ่งเป็นข่าวสารเรื่องอิสลามของวิบัติประการที่สาม) ได้ถูกทำให้ปรากฏเป็นแบบอย่างไว้โดยวันที่ 22 ตุลาคม 1844 วันดังกล่าวในประวัติศาสตร์มิลเลอร์ไรต์เป็นแบบอย่างของกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึง และทั้งวันที่ 22 ตุลาคม 1844 และกฎหมายวันอาทิตย์นั้น ก็ได้ถูกทำให้ปรากฏเป็นแบบอย่างไว้โดยกางเขน ซึ่งเป็นบทสรุปของการเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัยของพระคริสต์

"อัญมณี" ของมิลเลอร์ว่าด้วยตรัสีไบที่ห้า ที่หก และที่เจ็ด (อิสลาม) สองประกายเจ็ดลำยังขึ้นสืบเท่าในยุคสุดท้าย เพราะสิ่งนี้ระบุอิสลามให้สอดคล้องกับหัวข้อของขบวนการปฏิรูปในยุคสุดท้าย ซึ่งก็คืออิสลามแห่งวิบัติประการที่สาม เพราะฉะนั้น ในฐานะที่เป็นหัวข้อของขบวนการปฏิรูปขั้นสุดท้ายของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน สิ่งนี้จึงได้ถูกแสดงเป็นแบบล่วงหน้าไว้โดยหัวข้อของขบวนการปฏิรูปแต่ละขบวนการก่อนหน้านั้น ไม่ว่าจะเป็นหัวข้อเรื่อง "การเป็นขึ้นจากตาย" ในขบวนการปฏิรูปของพระคริสต์ หัวข้อเรื่อง "เวลาพยากรณ์" ในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ หัวข้อเรื่อง "หีบของพระเจ้า" ในขบวนการปฏิรูปของดาวิด หรือหัวข้อเรื่อง "พันธสัญญา" ในขบวนการปฏิรูปของโมเสส.

ไม่ว่าเหตุการณ์แห่งกางเขน วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 หรือหัวข้อต่าง ๆ ของขบวนการปฏิรูป ทุกวันที่กำหนดและทุกหัวข้อนั้นล้วนเป็นคำถามทดสอบที่เกี่ยวข้องกับความเป็นความตายสำหรับชนรุ่นในสมัยนั้น "อัญมณี" ของมิลเลอร์ว่าด้วยวิบัติทั้งสามของอิสลาม เป็นคำถามทดสอบที่เกี่ยวข้องกับความเป็นความตาย ดังที่แสดงไว้ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนในแง่ของ "น้ำมัน" อัญมณีของมิลเลอร์ในตอนต้นของความฝันของเขาสองประกายดวงอาทิตย์ แต่ในตอนท้ายของความฝันของเขา อัญมณีเหล่านั้นสองประกาย "สว่างยังขึ้นสืบเท่า" อัญมณีของมิลเลอร์เป็นดุน้ำมันก๊าด (น้ำมันตะเกียง) ในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ แต่ในวันนี้

อัญมณีเหล่านั้นคือเชื้อเพลิงจรวด!

ชาวมิลเลอร์ได้เข้าใจ

และได้นำคำพยากรณ์เรื่องเวลาของอิสลามแห่งวิบัติประการที่สองไปประยุกต์ใช้อย่างถูกต้อง ซึ่งสำเร็จลงเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 แต่ความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับวิบัติประการที่สาม ซึ่งก็คือแตรไบที่เจ็ดนั้น ไม่อาจมองเห็นว่าวิบัติประการที่สามกำลังมาถึงในฐานะการพิพากษาเหนืออาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ได้ เพราะพวกเขามองไม่เห็นอาณาจักรที่ห้า นับประสาอะไรกับอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ กระนั้นก็ดี “ความสว่างอันยิ่งใหญ่” เกี่ยวกับพระธรรมวิวรณ์ซึ่งได้ประทานแก่ Miller นั้น จะส่องสว่างเจิดจ้ายิ่งขึ้นสืบเท่าใน “เสียงร้องเวลาเที่ยงคืน” แห่งวันสุดท้าย

ความจริงทั้งหลายซึ่งถูกสำแดงไว้บนตารางทั้งสองของฮาบากุกนั้น

โดยสาระสำคัญแล้วเป็นความจริงซึ่งได้สำเร็จแล้วในประวัติศาสตร์อดีต

แผนภูมิทั้งหลายตั้งอยู่บนคำพยากรณ์เรื่องเวลาที่มิลเลอร์ได้รับการทรงนำให้รวบรวมไว้

และคำพยากรณ์เรื่องเวลาเหล่านั้นทั้งหมดได้สิ้นสุดลงแล้วภายในปี 1844

คำพยากรณ์เรื่องเวลาเหล่านั้นจะส่องสว่างยิ่งขึ้นในวาระสุดท้าย เพราะจะเห็นได้ว่า

คำพยากรณ์เหล่านั้นเที่ยงตรงในปัจจุบันเช่นเดียวกับที่เคยเที่ยงตรงในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอร์ไรต์ แต่คำพยากรณ์เหล่านั้นมิได้มีการกำหนดเวลาโดยตรงสำหรับวาระสุดท้าย อยากรู้ก็

คำพยากรณ์เหล่านั้นได้ให้แบบอย่างเชิงพยากรณ์ที่เกิดซ้ำของประวัติศาสตร์ต่าง ๆ

ซึ่งคำพยากรณ์เหล่านั้นได้เป็นตัวแทนไว้ในอดีต แต่ด้วยอัญมณีบางประการของมิลเลอร์

คำพยากรณ์เกี่ยวกับอนาคตจึงได้รับการสำแดงไว้อย่างตรงไปตรงมา

พระราชกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการฝ่ายสวรรค์ซึ่งได้เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1844

ยังคงดำเนินต่อไปจนกว่าพระราชกิจนั้นจะสำเร็จสิ้น คำพยากรณ์เรื่องสองพันสามร้อยวัน

และงานแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ซึ่งคำพยากรณ์นั้นได้ระบุไว้ ยังคง “อยู่ในระหว่างการสำเร็จตามนั้น”

ดังที่ซิสเตอร์ไวท์ได้กล่าวเกี่ยวกับแม่น้ำอูโลและฮิดเดเคล

ฉะนั้นคำพยากรณ์นั้นจึงมีความสำเร็จตามในวาระสิ้นโลก

“ความสว่างที่ดาเนียลได้รับจากพระเจ้านั้น ได้ประทานไว้เป็นพิเศษสำหรับยุคสุดท้ายเหล่านี้ นิमितทั้งหลายที่ท่านได้เห็น ณ ริมฝั่งแม่น้ำอูโลและแม่น้ำฮิดเดเคล ซึ่งเป็นแม่น้ำใหญ่แห่งชินาร์ บัดนี้กำลังอยู่ในระหว่างการสำเร็จตามนั้น และเหตุการณ์ทั้งปวงที่ได้พยากรณ์ไว้จะเกิดขึ้นในไม่ช้า” Testimonies to Ministers, 112.

บางส่วนของนิมิตในดาเนียลบทที่เจ็ดและแปด ซึ่งอยู่บนแผ่นภาพทั้งสองนั้น ยังเป็นเหตุการณ์ในอนาคตอยู่ เพราะนิมิตทั้งสองต่างก็ชี้ระบุถึงพระราชกิจในสถานนมัสการของพระคริสต์ กระนั้น

ประวัติศาสตร์ของอาณาจักรต่าง ๆ

ในคำพยากรณ์พระคัมภีร์ในสองบทนั้นสิ้นสุดลงที่โรมฝ่ายสันตะปาปาได้รับบาดเจ็บถึงตาย “ศิลา” ซึ่ง

“ตัดออกจากภูเขาโดยมิได้ใช้มือ” และอาณาจักรที่แปดในดาเนียลบทที่สอง ยังเป็นเหตุการณ์ในอนาคต

แต่สิ่งที่แสดงไว้บนแผนภูมิส่วนใหญ่ในส่วนที่เกี่ยวกับดาเนียลบทที่สอง เจ็ด และแปด ก็ได้สำเร็จแล้ว

พระราชกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการ และวิบัติประการที่สามของอิสลาม โดยแก่นแท้แล้วคือหัวข้อสองประการที่เป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ภายหลังสมัยของพวกมิลเลอร์ไรต์

ควบคู่ไปกับหัวข้อทั้งสองนั้น

คือประวัติศาสตร์แห่งยุคสุดท้ายซึ่งถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้เมื่อแผนภูมิทั้งสองถูกนำมารวมกันบนเส้นเดียวกัน

เมื่อกระทำเช่นนั้น ความผิดพลาดครั้งแรกในปี 1843 ตามที่แสดงไว้บนแผนภูมิมันแรก

ก็พบการแก้ไขของมันเป็นแผนภูมิฉบับที่สอง ทั้งสองร่วมกันก่อให้เกิดและชี้ให้เห็นถึง "ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้น" ของฟ้าร้องทงเจ็ด ซึ่งบัดนี้กำลังถูกเปิดผนึกในการเชื่อมโยงกับการเปิดผนึกแห่งวิวรรณ์ของพระเยซูคริสต์

"ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้น" นั้นถูกวางโครงสร้างไว้บน "ความจริง"

ซึ่งก็คืออักษรฮีบรูสามตัวที่เมื่อนำมารวมกันแล้ว ก่อให้เกิดคำว่า "ความจริง" คำนี้ประกอบขึ้นจากอักษรตัวแรก ตัวที่สิบสาม และตัวสุดท้ายของอักษรฮีบรู และเป็นภาพแทนของพระเยซู ไม่เพียงในฐานะองค์ความจริงเท่านั้น แต่ยังมีในฐานะอัลฟาและโอเมกาด้วย "ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้น" เริ่มต้นและสิ้นสุดลงด้วยความผิดหวัง และมีการกบฏอยู่ตรงกลาง เพราะ "สิบสาม" เป็นตัวเลขที่เป็นภาพแทนของการกบฏ

ปี ค.ศ. 1843 ซึ่งแสดงไว้บนแผนภูมิฉบับแรก

บ่งชี้ถึงความผิดหวังครั้งแรกและการมาถึงของช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่

ช่วงเวลาแห่งการทรงชะลอนี้นำไปสู่การมาถึงของข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน

ซึ่งในการนั้นการกบฏของหญิงพรหมจารีโง่เขลาได้ปรากฏให้เห็น

แล้วข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืนก็ได้รับการประกาศต่อไปจนถึงความผิดหวังครั้งสุดท้าย

"ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้น" ของเสียงร้องยามเที่ยงคืนนั้นได้เกิดซ้ำอีก (ตรงตามตัวอักษรทุกประการ)

ในวาระสุดท้าย

"ข้าพเจ้ามักถูกพาให้หวนคิดถึงอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ซึ่งห้าคนมีปัญญา และห้าคนโง่เขลา อุปมานี้ได้สำเร็จแล้วและจะสำเร็จตามตัวอักษรทุกประการ เพราะมีการประยุกต์ใช้เป็นพิเศษกับช่วงเวลานี้ และเช่นเดียวกับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม อุปมานี้ได้สำเร็จแล้วและจะคงเป็นความจริงสำหรับปัจจุบันต่อไปจนถึงอวสานแห่งกาลเวลา" Review and Herald, August 19, 1890.

เมื่อเข้าใจอย่างถูกต้องแล้ว ข้อความก่อนหน้าที่ยอมชี้ให้เห็นว่า คนเพียงกลุ่มเดียวในวาระสุดท้ายที่มีความเป็นไปได้อาจจะเป็นหญิงพรหมจารีที่โง่เขลาหรือหญิงพรหมจารีที่ฉลาด

คือคนภายในกลุ่มหนึ่งซึ่งได้ประสบกับความผิดหวัง

ความผิดหวังนั้นเองเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดช่วงเวลาแห่งการล่าช้า และอุปมาซึ่ง

"ได้สำเร็จแล้วและจะสำเร็จตามตัวอักษรทุกประการ" นั้น ตั้งอยู่บนผลกระทบที่เกิดขึ้นภายในหญิงพรหมจารีทั้ง

หลายระหว่างช่วงเวลาแห่งการล่าช้าที่เริ่มต้นด้วยความผิดหวัง ความผิดหวังนั้นซึ่งได้สังหาร "พยานทั้งสอง"

ในถนนของนคร และทำให้พวกเขากลายเป็นกระดูกแห้งที่ตายแล้ว ในหุบเขาแห่งความตาย ได้เกิดขึ้นเมื่อวันที่

18 กรกฎาคม 2020 โดยทั่วไปแล้ว แอ็ดเวนติสมีไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความผิดหวังนั้น หากจะว่าไปแล้ว

พวกเขากลับเฉลิมฉลองการพยากรณ์ที่ล้มเหลวนั้น ขณะที่ "พยานทั้งสอง" นอนถูกสังหารอยู่ในถนน

"ตามตัวอักษรทุกประการ" ก็หมายถึง "ตามตัวอักษรทุกประการ" นั้นเอง

ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ ประชาชาติแห่งพันธสัญญาเดิม (โปรเตสแตนต์)

ได้เฉลิมฉลองคำพยากรณ์ที่ล้มเหลวของปี 1843 (ความผิดหวังครั้งแรก) และ ณ จุดนั้นเอง

โปรเตสแตนต์ก็ได้สว่างพ้นขอบเขตแห่งเวลาทดลองแห่งการทดสอบของตนไปแล้ว

เวลาทดลองนั้นได้เริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 1840

เมื่อทูตสวรรค์ผู้ทรงอำนาจแห่งวิวรรณ์ที่สิบเสด็จลงมา ณ

การสำเร็จตามคำพยากรณ์เรื่องเวลาแห่งวิบัติประการที่สอง (อิสลาม)

โปรเตสแตนต์ได้ปฏิเสธเวลาเชิงพยากรณ์ในการผิดหวังครั้งแรก

เพราะคำพยากรณ์ที่ผิดพลาดนั้นได้ให้อ้อ่างแก่พวกเขาในการไม่แสวงหาความจริงต่อไปอีก

ธิมของหมุดหมายทั้งปวงในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์คือ "คำพยากรณ์เรื่องเวลา"

เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ทูตสวรรค์แห่งวิวรรณ์บทที่สิบแปดได้ลงมา ณ
ความสำเร็จครบถ้วนของคำพยากรณ์แห่งวิบัติประการที่สาม (อิสลาม)
แก่นเรื่องของหลักหมายทั้งปวงในวาระสุดท้ายคืออิสลาม
ความผิดหวังครั้งแรกเป็นเครื่องหมายถึงจุดสิ้นสุดของการชำระชนชาติแห่งพันธสัญญาเดิมให้สะอาด
ขณะที่ชนชาติแห่งพันธสัญญาเดิมนั้นได้รับข้ออ้างที่จะไม่แสวงหาความจริงอีกต่อไป
แล้วจึงเริ่มต้นเวลาแห่งการทดสอบสำหรับ "หญิงพรหมจารี" แห่งวาระสุดท้าย
เพราะเวลาทดสอบของชนชาติแห่งพันธสัญญาเดิมซึ่งเริ่มขึ้นพร้อมกับการลงมาของทูตสวรรค์นั้น
ได้สิ้นสุดลงเมื่อถึงความผิดหวังครั้งแรก ดังนั้น
การทดสอบของผู้ที่ถูกพรรณนาไว้ว่าเป็นหญิงพรหมจารีจึงได้เริ่มขึ้น
และกระบวนการทดสอบนั้นในที่สุดจะสำแดงให้ประจักษ์ว่า
หญิงพรหมจารีเหล่านั้นเป็นฝ่ายโง่เขลาหรือฝ่ายมีปัญญา

ระหว่างความผิดหวังครั้งแรกกับครั้งสุดท้ายนั้น มีข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนอยู่
แก่นเรื่องของข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนสำหรับพวกมิลเลอร์ไรต์คือ "เวลา"
และแก่นเรื่องของข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนในวาระสุดท้ายคือ "อิสลาม" ในความฝันของมิลเลอร์
เขาถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียงโห่ร้อง (cry) และในเวลานั้น อัญมณีของเขาส่องแสงเจิดจ้ายิ่งกว่าเดิมสิบเท่า
อัญมณีบนแผนภูมิทั้งหลายที่ระบุคำพยากรณ์สำหรับวาระสุดท้ายโดยตรงคือ อิสลาม
และการพิพากษาเพื่อการสอบสวน ดังนั้น บททดสอบทั้งหลายของ "ข่าวสาร" แห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน
และของ "ประสบการณ์" ที่การพิพากษาเพื่อการสอบสวนเป็นภาพแทนนั้น
จึงมิใช่สำหรับประชากรแห่งพันธสัญญาเดิม แต่สำหรับผู้ที่ยังตนว่าเป็นพรหมจารีกลุ่มสุดท้ายเท่านั้น

ภาพประกอบที่เกิดขึ้นเมื่อแผนภูมิทั้งสองถูกรวมเข้าด้วยกัน
ซึ่งชี้ระบุประวัติศาสตร์ตั้งแต่ความผิดหวังครั้งแรกจนถึงความผิดหวังครั้งสุดท้าย ซึ่ให้เห็นว่า ในช่วงเวลาที่
"ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่" ของฟ้าร้องทั้งเจ็ดกำลังดำเนินอยู่
งานสุดท้ายของการพิพากษาไตสวนก็กำลังสำเร็จลง งานสุดท้ายนั้นคือการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน
และเกิดขึ้นในระหว่าง "กาลเวลาแห่งความยากลำบาก" ของดาเนียลบทที่เก้า ระหว่างการที่ประชาชาติต่าง ๆ
ถูกกระตุ้นให้โกรธในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด การยับยั้ง "ลมทั้งสี่" แห่งวิวรรณ์บทที่เจ็ด
"การยับยั้งลมพายุลมอันรุนแรงในวันแห่งลมทิศตะวันออก" แห่งอิสยาห์บทที่ยี่สิบเจ็ด และการเหนี่ยวรั้ง
"ม้าอันเกรี้ยวกราดที่กำลังพยายามจะหลุดพ้นและนำความตายกับความพินาศ" มาสู่โลก
บรรดาพยาณฝ่ายพยากรณ์ทั้งหมดเหล่านี้เป็นตัวแทนของอิสลามแห่งภัยพิบัติที่สาม
ดังที่ได้แสดงไว้บนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย.

องค์ประกอบหลักสามประการของแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองของฮาบากุก ซึ่งกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ยังเป็นอนาคต
ณ เวลาที่มีการเผยแพร่แผนภูมินั้นโดยเฉพาะ คือ การผนึกหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน อิสลาม
และการสำเร็จตามคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน แผนภูมิเหล่านี้ระบุถึงกระบวนการทดสอบและการผนึก
ทั้งในด้าน "ประสบการณ์" และ "ข่าวสาร" ประสบการณ์ที่จำเป็นสำหรับหญิงพรหมจารีโง่เขลา คือ
"พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย อันเป็นความหวังแห่งสง่าราศี"
ซึ่งเป็นตัวแทนของความสมบูรณ์พร้อมที่หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนเป็นตัวแทนอยู่นั้น

แม้แต่ข้อนี้ซึ่งเป็นการสลักที่ได้ถูกซ่อนไว้ตั้งแต่ทุกยุคทุกสมัยและจากทุกชั่วอายุคน
แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์แล้ว
แก่คนเหล่านั้นพระเจ้าทรงประสงค์จะให้รู้ว่าบรรดาท่ามกลางชนต่างชาติ
ความมั่งคั่งแห่งสง่าราศีของความสลักนี้คืออะไร ซึ่งก็คือพระคริสต์ในท่านทั้งหลาย
อันเป็นความหวังแห่งสง่าราศี พระองค์นั้นแหละที่เราประกาศอยู่

โดยเดือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนด้วยสติปัญญาทุกประการ
เพื่อเราจะได้นำทุกคนไปถวายให้ถึงความไพบุลย์ในพระคริสต์เยซู โคลโลสี 1:26-28

คนหนึ่งแสนสับสนสิ้นหน้ถูกนำเสนอนในฐานะกลุ่มชนที่ได้ออกมาจาก “การเป็นเชลย”
การเป็นเชลยที่ถูกนำเสนอโดยตรงในพระธรรมวิวรณ์
คือการเป็นเชลยแห่งการนอนตายอยู่ตามถนนเป็นเวลาสามวันครึ่ง ดังที่แสดงไว้ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด
การเป็นเชลยแห่งความตายเชิงสัญลักษณ์นั้นเป็นตัวแทนของ “เจ็ดเวลา” ในเลวีนิติยี่สิบหก
และการเป็นเชลยนั้นจำเป็นต้องมีการสำแดงการกลับใจ
ดังที่มีภาพประกอบไว้โดยคำอธิบายของดาเนียลในบทที่เก้า

เมื่อกระดูกแห้งที่ตายแล้วถูกนำกลับมาสู่ชีวิต พวกเขาถูกยกขึ้นทันทีเป็น “องสำคัญ” ในความตายนั้น
พวกเขาปราศจากพระคริสต์อยู่ภายในพวกเขา ซึ่งเป็นความหวังแห่งพระสิริ
ส่วนหนึ่งของการกลับใจที่พวกเขาจำเป็นต้องมี คือการยอมรับว่าพวกเขาได้ดำเนินสวนทางกับพระเจ้า
และว่าพระเจ้าได้ดำเนินสวนทางกับพวกเขา เมื่อพวกเขาบรรลุข้อกำหนดต่าง ๆ
ที่ถูกระบุไว้ในเชิงพยากรณ์แล้ว พระคริสต์จึง “เสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยฉับพลัน” และ
“ประสบการณ์” ที่จำเป็นเพื่อจะเป็นสมาชิกขององสำคัญซึ่งถูกยกขึ้นในเวลานั้น ก็จะบรรลุถึง.

“ประสบการณ์” ที่ได้รับการพรรณนาเมื่อแผนภูมิทั้งสองถูกนำมารวมเข้าด้วยกันนั้น
สำเร็จขึ้นโดยพระราชกิจสุดท้ายของพระคริสต์ในสถานนมัสการแห่งสวรรค์ “ประสบการณ์”
นั้นถูกแสดงแทนด้วยนิมิต “mareh” ซึ่งเป็นนิมิตแห่ง “การปรากฏ” ส่วน “ชาวसार” ที่จำเป็นนั้นคือนิมิต
“chazon” อันเป็นนิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ “ชาวसार”
นั้นถูกระบุว่าเป็นชาวसारแห่งการพิพากษาอันใกล้จะมาถึงของพระเจ้าต่อโลกที่กบฏ
ซึ่งถูกนำมาโดยอิสลามแห่งวิบัติประการที่สาม

ในปี 1856 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสวงหาที่จะทรงทำให้การสร้างเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณขึ้นใหม่ในขบวนการ
แอ็ดเวนติสต์เสรีสมบูรณ ภายใต้การมาถึงของทูตสวรรค์ทั้งสามตั้งแต่ปี 1798 จนถึงปี 1844
พระวิหารของพวกมิลเลอร์ไรต์ได้ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานทั้งหลาย ซึ่งถูกแทนด้วย “อัญมณี”
ในความฝันของมิลเลอร์ ดังที่แสดงไว้โดยความจริงเชิงพยากรณ์บนแผนภูมิของผู้บุกเบิกทั้งสองฉบับ (1843
และ 1850) ที่ทำให้พระธรรมฮาบากุก บทที่สอง สำเร็จครบถ้วน
แล้วพระองค์ทรงนำประชากรของพระองค์ให้ก่อกำแพงแห่งพระราชบัญญัติสะบาโตวันที่เจ็ดของพระองค์ขึ้น
และทรงนำพวกเขากลับไปสู่ “มรรคาโบราณ” ของอิสราเอลสมัยโบราณ เพื่อให้งานของ “ถนนสำหรับเดิน”
สำเร็จสิ้น แต่ทว่า มรรคาโบราณนั้นรวมถึงหลักคำสอนหนึ่ง คำพยากรณ์หนึ่ง
ซึ่งถูกกำหนดไว้เพื่อทดสอบและแยกพวกเขาออก ในปี 1863
ขบวนการแอ็ดเวนติสต์สอบตกในการทดสอบเรื่อง “เจ็ดเวลา” และเริ่มเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งเลาติเซีย
วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้า
และเมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์นั้น งานซึ่งถูกเป็นภาพแทนโดยช่วงเวลาสี่สิบเก้าปีแห่งการสร้างถนนและกำแพงใ
ห้เสร็จสิ้นในยามแห่งความยากลำบาก ตามที่ดาเนียลได้ระบุไว้ จะสำเร็จลุล่วงลง

ฉะนั้น จงรู้และเข้าใจว่า นับตั้งแต่มีพระบัญชาให้ออกไปเพื่อบูรณะและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่
จนถึงพระเมสสิยาห์องค์เจ้านาย จะเป็นเจ็ดสิบดาร์ และหกสิบสองสิบดาร์ กรุงนั้นจะถูกสร้างขึ้นใหม่
ทั้งถนนและกำแพง แม้ในยามแห่งความทุกข์ยาก ดาเนียล 9:25

บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งสี่สอดคล้องต้องกัน และ “กาลเวลาแห่งความทุกข์ยาก”
ในพระธรรมดาเนียลก็ได้รับการระบุไว้เช่นกันในข้อความจาก Early Writings ที่เราได้กำลังพิจารณาอยู่ด้วย

“ในเวลานั้น ขณะที่พระราชกิจแห่งความรอดกำลังจะสิ้นสุดลง ความทุกข์ยากจะบังเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาประชาชาติจะพากันโกรธแค้น ทว่าถูกเหนี่ยวรั้งไว้เพื่อมิให้ขัดขวางงานของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ในเวลานั้น ‘ฝนชุกปลายฤดู’ หรือการฟื้นคืนจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะมาเพื่อประทอนฤทธิ์อำนาจแก่เสียงอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม และเตรียมวิสุทธิชนให้ยืนหยัดได้ในเวลาที่ภัยพิบัติหึงเจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเทลงมา” Early Writings, 85.

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป

“ทราบใดที่ผู้ซึ่งปฏิญาณตนว่ายึดถือความจริงยังคงปรนนิบัติซาตาน เงามันชั่วร้ายจากนรกของมันจะบดบังทัศนคติของเขาทั้งหลายที่มีต่อพระเจ้าและสวรรค์ เขาทั้งหลายจะเป็นดังผู้ที่ได้สูญเสียความรักครั้งแรกไปแล้ว เขาทั้งหลายไม่อาจมองเห็นสภาวะแห่งนิรันดร์ได้ สิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับเรานั้น ได้รับการพรรณนาไว้ในเศคาริยาห์ บทที่ 3 และ 4 และ 4:12-14 ว่า ‘ข้าพเจ้าจึงทูลเขาอีกว่า กิ่งมะกอกสองกิ่งนี้คืออะไร ซึ่งส่งน้ำมันสีทองออกจากตัวของมันผ่านท่อทองคำสองท่อน? และท่านก็ตอบข้าพเจ้าว่า เจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร? และข้าพเจ้าทูลว่า ไม่ทราบ พระเจ้าข้า แล้วท่านจึงกล่าวว่า สิ่งเหล่านี้คือผู้รับการเจิมทั้งสอง ผู้ยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น”

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปี่ยมด้วยทรัพยากรทั้งสิ้น พระองค์มิได้ทรงขัดสนในเครื่องมือหรือวิถีทางใด ๆ เลย เป็นเพราะความขาดศรัทธาของเรา ความเป็นฝ่ายโลกของเรา วาจาอันไร้ค่าน้ำหนักของเรา ความไม่เชื่อของเรา ซึ่งสำแดงออกในถ้อยคำสนทนาของเรา เงามืดทั้งหลายจึงมารวมคลุ้มอยู่รอบตัวเรา พระคริสต์มิได้ทรงถูกสำแดงในถ้อยคำหรือในลักษณะนี้เสียว่าเป็นผู้ทรงดงามน่าปรารถนาโดยสิ้นเชิง และทรงประเสริฐยิ่งกว่าหมื่นคน เมื่อจิตวิญญาณพอใจที่จะยกตนขึ้นสู่ความอนิจจังเปล่าประโยชน์ พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงกระทำเพื่อจิตวิญญาณนั้นได้น้อยยิ่ง นิมิตอันสิ้นเขลาของเรามองเห็นแต่เงามืด แต่ไม่อาจเห็นพระสิริที่อยู่เบื้องพ้นไป ทูตสวรรค์ทั้งหลายกำลังยึดเหนี่ยวลมทั้งสี่ไว้ ซึ่งได้รับการพรรณนาเป็นม้าพยศที่กำลังโกรธเกรี้ยว พยายามจะหลุดพ้นและกรูกระโจนไปทั่วพื้นพิภพทั้งสิ้น นำการทำลายและความตายไปตามทางของมัน”

“เราจะนอนหลับอยู่ ณ ริมขอบของโลกนิรันดร์แท้หรือ? เราจะเฉื่อยชา เย็นชา และไร้ชีวิตอยู่หรือ? โอ ขอให้ในคริสตจักรของเรามีพระวิญญาณและลมปราณแห่งพระเจ้าทรงเป่าเข้าสู่ประชากรของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ยืนขึ้นด้วยเท้าของตนและมีชีวิต เราจำเป็นต้องเห็นว่าทางนั้นคับแคบ และประตูก็แคบด้วย แต่เมื่อเราผ่านประตูแคบนั้นเข้าไป ความกว้างใหญ่ของมันก็ไร้ขอบเขต” Manuscript Releases, เล่ม 20, 217.